

G A N G O D V Ā Z N Ý C H

Go!

**ZTRACENI
VE VLNACH**

IVONA BŘEZINOVÁ
ILUSTROVAL MATYÁŠ NAMAI

Albatros

Ztraceni ve vlnách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová
Ztraceni ve vlnách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

GANG ODVÁŽNÝCH

ALBATROS

ZTRACENÍ VE VLNÁCH

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Bruslařská dráha

Srážka. Výkřik. Pád na vyrudlý gumobeton.

„Kam koukáš, retarde?“ mnula si Mariana odřené koleno a pokoušela se postavit na nohy obuté do inlajnů.

„Pro... promiň,“ ozvalo se provinile. „Zdálo se mi, že vidím delfíny.“

„Delfíny, jo?“ odfrkla.

Kluk už se postavil. Zdál se trochu otřesený a oběma rukama si ohmatával hlavu. Když se ubezpečil, že je tam, kde být má, s rozpačitým úsměvem podal Marianě ruku, aby jí pomohl vstát.

„Já jsem Jonáš. A fakt se nezlob, já nerad.“

„Ještě abys rád,“ ucedila, ale nechala se zvednout.

Všimla si, že ji Jonáš o půl hlavy převyšuje, že má tmavěhnědé vlasy, které se mu na krku mírně vlní, a v očích mu doznívá úlek.

„Mariana,“ zamumlala smířlivě.

„Nechceš odvést na ošetřovnu? Nebo alespoň sehnat náplast?“ staral se Jonáš.

„Není třeba,“ sáhla Mariana do brašničky u pasu a zručně si nevelkou ránu přelepila.

Jonáš si všiml, že dívka má na noze několik starších jizev. Jedna odřenina navíc ji asi nerozhází. Však už taky vstala a opatrně se rozjela dál.

Jonáš se zařadil po její bok.

„Hele, jestli mě znovu smeteš, tak...“

„Dám si pozor,“ ubezpečil ji, maličko ji předjel a předvedl sérii bravurních otoček.

„Jen aby,“ ucedila, aniž by mu brilantní bruslařský výstup pochválila, ještě by si myslel bůhvíco, frajírek.

Trať před nimi byla skoro prázdná, jen v dálce se dva špun-
ti učili bruslit, patrně v doprovodu mámy. Mariana zrychlila.
Užívala si, jak se jí vítr vší silou opíral do zad. Jako by ji tlačil
před sebou. Dlouhé temnězrzavé vlasy prýšticí jí z hlavy v buj-
ných kudrnách ji o pěkný kus předbíhaly. Musím vypadat jako
Medúza, napadlo ji, ale neřešila ani to, že jí vlající vlasy brání
ve výhledu. V ohybu u zimní zahrady, kde se pod sloupy palem
červenaly květy ibišků a oleandrů, nestačila přibrzdit. Jonáš ji
zachytil v posledním okamžiku.

„Chceš si rozbít i druhý koleno?“ neodpustil si.

Mávla rukou a opět se rozjela. Ovál se po chvíli prudce stá-
čel nazpátek. Vítr jim teď foukal přímo do obličeje a Mariana
cítla jeho nezaměnitelnou vůni. Olízla si rty a spokojeně se
usmála. Sůl.

„Hele, helehele!“ strhl ji Jonáš k mantinelu a vzrušeně jí cosi ukazoval přes ochrannou skleněnou bariéru. „Vidíš je?“

Viděla je. Byli tři a vyskakovali nad hladinu jako sehraní akrobaté. A znovu. A zas.

„Úžasný, co?“ rozplýval se Jonáš s nosem na bezpečnostním skle.

„Prosím tě, tos ještě nikdy neviděl živý delfíny?“ ohrnula Mariana rty.

„Jen v akvaparku. Na volném moři nikdy. Ty jo?“

„Hm, mockrát,“ prohodila znuděně. „Tak jedem?“

„No jo,“ odtrhl nerad oči od nedalekých vln, ale delfíni už stejně zmizeli. „Jedem.“

Vyrazili po oválu obkružujícím sedmou palubu výletní lodi. Daleko za její zpěněnou brázdou mizel stín Miami. A před pyšně mířila do rozpráhnuté náruče volného Atlantského oceánu.

„Ještě je vám blbě?“ strčil Jonáš opatrně hlavu do kajuty.

Táta mlčky zvedl ruku a položil si ji na zelenkavé čelo. Jonáše napadlo, že si až dodnes nevšiml, že jeho táta je ufon. Nebo že se v něj umí v některých chvílích mistrně převtělít. Zrovna se ho chtěl zeptat, kde má tykadýlka, ale legrácky ho přešly, sotva z koupelny uslyšel charakteristický zvuk dávení. No nazdar, mámě je ještě hůř. To teda bude týden. Přitom se tenhle obří kolos na vlnách ani nezhoupne. Rodiče si nevolnost očividně vsugerovali.

„Tak já si ještě zajdu do posilovny,“ couval ze dveří.

„Počkej,“ zarazil ho táta zesláblým hlasem. „Měl bys jít na tu bezpečnostní instruktáž.“

„Sám tam nejdu,“ prohlásil Jonáš a urychleně zmizel v úzké chodbičce.

Cestou k schůdkům vedoucím na pátou palubu, kde pod-

le orientačního plánu měla mimo jiné být posilovna, sauna a masáže, ho napadlo, že by na školení o evakuaci mohl aspoň nakouknout. Třeba tam bude Mariana. Sice ji považoval za nafrněnou světačku, která se chová, jako by jí takhle výletní loď patřila. A ty modře nalakovaný nehty! Děs! Ale na druhou stranu, po té srážce na inlajnech se chovala jako drsňačka. Plácla si na koleno náplast, a hurá. Naštěstí. Když si Jonáš představil, že by po něm chtěla, aby jí krvácející ránu zavázal, udělalo se mu v tu ránu mdlo. Krev nesnášel. Možná snesl pohled na tu svou, ale na cizí? Ani omylem. Mátožně se zachytil zábradlí. Ještě aby dostal mořskou nemoc jako máma s tátou. To by mu vážně scházelo. Tak posilovnu radši ne. Potřebuje na vzduch. A oči upřít na obzor.

„Kde lítáš, prosím tě?“ obula se do Mariany máma. „Za dvacet minut máme být na tom bezpečnostním proškolení.“

„Vždyť vím, ne? Potřebovala jsem se po těch hodinách v letadle trochu protáhnout.“

„Aspoň se převleč. A hoď sebou,“ zamumlala máma a znovu se zahlubala do plánku lodi.

„Kde to je, ta blbost?“ zeptala se Mariana a odkopla inlajny pod stolek v rohu kajuty.

Na stolku ležel její nevybalený kufr, matčino oblečení už viselo ve skříni.

„Školení o bezpečném pobytu na lodi a nácvik evakuace není blbost,“ odsekla máma a smířlivěji dodala: „Na čtvrté palubě. Oceánografický sál. Akorát že nevím, jak se tam dostaneme.“

Mariana jen protočila oči ke stropu, sáhla po připraveném ručníku a vklouzla do sprchy.

Oceánografický sál už byl plný. Mariana očima přelétla dav málem se přelévající přes okraj. Podle útržků hovorů tu byli většinou Američani, ale slyšela i britskou angličtinu, španělštinu a němčinu. A další změť jazyků, z nichž dokázala identifikovat jenom ruštinu. Jestlipak tu je Jonáš, napadlo ji a začala se rozhlížet. Měl by tu být. Účast na bezpečnostním školení je pro pasažéry povinná. Správně mělo proběhnout už před vyplutím. Jen kdyby to nebylo furt na jedno brdo, povzdychla si.

„A zkusíme nasedat i do záchranných člunů?“ ozvalo se za ní dychtivě.

„Dej pokoj, prosím tě,“ odsekl jiný hlas. „Jenom nám řeknou, co dělat, kdyby...“

Mariana se obrátila a očima vyhledala Čechy. Byli tři. Žena v nepřilíš padnoucích, modrobíle pruhovaných šatech. Asi chtěla být stylová, a moc to nevyšlo, usoudila Mariana prezíravě. Muž s blondatými vlasy ostříhanými na ježka a s velkými dioptrickými brýlemi posazenými na poněkud přerostlém raťafáku. A kluk. Tak osm. Možná deset. Prostě pinda. Až na ten raťafák dokonalá zmenšenina otce.

„A není to škoda, že si nalodění do člunů nemůžeme vyzkoušet?“

Odpověď Mariana neslyšela. Trojice přešla kolem a usadila se do malých křesílek vlevo od pódia. I Mariana s mámou si našly místo. Právě včas. K mikrofonu přistoupil kapitán, přivítal všechny pasažéry, popřál jim příjemnou plavbu a předal slovo mladé důstojnici. Ta se ujala organizace nadcházející informativní schůzky pro případ velmi, ale skutečně velmi, jak zdůraznila, nepravděpodobné evakuace.

Mariana už to slyšela počtvrté. Plavba po Jadranu. Kanárské ostrovy. Maledivy. A letos tedy cesta výletní lodí z Floridy kolem Baham a dál do Portorika. Táta se snažil jí a mámě za-

vděčit. Vykoupit svou zaneprázdněnost. Zvykla si, že prázdniny nikdy neprožívají společně jako rodina. Pokud si táta někdy urval prodloužený víkend, bylo to moc.

„Dáváš pozor?“ strčila do ní máma loktem.

„Hmm.“

Se zavřenýma očima a na půl ucha poslouchala, že čtvrtá paluba slouží k evakuaci a že právě tady se mají lidé v případě ohrožení shromáždit do předem určených evakuačních skupin. Každá skupina má pro případ nouze přiděleného velitele z řad členů posádky... únikové cesty... výrazné směrovky s výstražnými piktogramy... není třeba vracet se do kajut pro záchranné vesty... zásoba vest je k dispozici i na každém shromaždišti... jak nasadit vestu... jak a kdy ji nafouknout...

„Nespi,“ dloubala ji máma.

„Nespím.“

Jenže pak asi přece jen na chvíli usnula. Vzbudilo ji pronikavé vřískání elektrického zvonkového zařízení. Sedm krátkých tónů následovaných jedním dlouhým. A znovu. A potřetí. Mariana zmateně zamžourala do ostrého světla otáčejícího se reflektoru.

„Co je? Co se stalo?“

„Ukázka poplašného signálu při evakuaci. Máš dávat pozor,“ odsekla máma.

Mariana se zády ulehčeně opřela do křesílka. Usnula, no. Časový posun dělá divy. A po návratu do Evropy se organizmus bude se změnou vyrovnávat ještě hůř. Před večerí chtěla jít na surfový simulátor, ale asi všechny aktivity vzdá a půjde si brzy lehnout. Vždyť má před sebou celý týden.

Pirátská párty

„Co máš dneska v plánu?“ vyzvídala máma u snídani, kterou si s Marianou vychutnávaly přímo na palubě nedaleko bazénu s protiproudem.

„Chtěla jsem jít na surfový simulátor, ale celé dopoledne je tam plno. Možná zatím zkusím lezeckou stěnu. A ty?“

„Já a lezecká stěna?“ zhrozila se máma, div jí nevyšpláchlo kafe na saténovou tuniku. „Blázníš? Jela jsem si sem odpočínout, ne se zabít.“

„Ne, ty na stěnu fakt nechod,“ řekla Mariana se smíchem. „Já myslela, co budeš dělat? Přihlásila ses do toho kurzu vaření?“

„Vaření začíná až zítra. Kuchaře z Portorika sem prý dopraví vrtulník. Myslím, že si zaplavu a pak se naložím do vířivky.“

„Tak fajn. Sejdeme se u oběda, jo?“

„Počkej, ty už jdeš? Nedojedla jsi toust. A napij se!“

„Jasně, mami. Na hlavu si dám klobouk, namažu se padesátkou, abych se nespálila, a za žádných okolností se nebudu nahýbat přes zábradlí. Měj se!“

Mariana se snažila rychle se zdekovat. Štvalo ji, když se k ní máma chovala, jako by byla malá. Přitom ona sama byla schopná zabloudit i tady na lodi. Bez plánku netrefí ani do jejich kajuty. Ještě že je tu tolik personálu, že se může kdykoliv zeptat na cestu. Mariana to nechápe. Ona se umí venku orientovat třeba podle slunce a podle stínu. A nezamotá se ani ve spleť chodbiček podpalubí. V tomhle je po tátovi. Ten se taky nikdy neztratí.

„Tady jsi,“ ozvalo se jí za zády.

Jonáš.